

Ben jij nog op iets aan het broeden?
Hartelijke groeten,
Matthew

vrijdag 9 februari 2001

Hi Jim. Gisteravond ben ik naar Julian Schnabels film *Before Night Falls* gaan kijken. Sterk. Als je er niets over weet: het is gebaseerd op de memoires van de Cubaanse dichter in exil, Renaldo Arenas. Op zijn doodsbed zegt hij tegen zijn vriend, Lazaro, 'you are the most authentic man I've ever known'. Mij is dit gebruik van het woord authentiek opgevallen, als een zoveelste voorbeeld van synchroniciteit. Als je b.v. over een idee loopt na te denken, dan komt het je in je dagelijks leven herhaaldelijk tegemoet - dat is een teken van dat fenomeen. En ja, ik heb de laatste tijd het idee van 'authenticiteit' in mijn hoofd en de verwijzingen ernaar blijven tevoorschijn komen. Die film heeft authenticiteit, ook al verschijnen er twee Hollywoodsterren in: Sean Penn en Johnny Depp. Het is uit de minuscule maar briljante cameo's die ze spelen duidelijk dat ze er zijn uit sympathie, om Schnabel aan distributie te helpen. Andere industriële barcodes zitten er niet in de film.

Ik vraag me af of er één kwaliteit voor een artiest belangrijker is dan authenticiteit? Beelden van authenticiteit zijn in onze cultuur al zo dikwijls ontmaskerd als illusies. Het is me een raadsel hoe die paradoxale authenticiteit in het theater gekomen is, terwijl zoveel van ons ambacht rond illusie, allerhande illusies, draait. Hoe kan men op authentieke wijze illusies verkopen?

Ik was in *The Nation* een artikel aan het lezen over het opdrogen van de markt voor alternatieve rock in 1996 (bands als Pearl Jam en Weezer) omdat de jongeren het gevoel hadden dat de commerciële verpakking de authenticiteit van de bands gecorrumpeerd had. De auteur, Thomas Frank, stelt: 'And as the corporate universe gradually subsumes what remains of independent cultural production, we can no doubt look forward to advertising people announcing, without the least inkling of irony, that they worked for Saatchi and Saatchi back before the agency sold out.'

Als een artiest met niets anders dan zijn eigen pure visie bezig is, dan is dat authenticiteit. Hoe kunnen we als theaterartiesten onze nood aan publiek daarmee rijmen? Het lijkt zo moeilijk als zen. Onthechting. Maar, wat anders dan het verlangen om verder te reiken, drijft het theater vooruit?

Dat zijn de dingen waarop ik lig te kauwen.
Hartelijke groeten, ook aan Jo en Al,
Matthew

woensdag 21 februari 2001

Ik leef nog en zal binnenkort antwoorden.
Morgen Berlijn en vrijdag terug.
Jim

dinsdag 13 maart 2001

Hi Jim, ik heb de hele dag collages gemaakt. Groot formaat. Ik ben nogal aan het spelen met dat citaat van Jasper Johns: 'Take an object. Do something to it. Do something else to it.' Het is verbaazingwekkend hoe goed dat werkt. Zo eenvoudig. Alhoewel ik altijd met de vraag geworsteld heb, wanneer is een werk te eenvoudig? Ik heb b.v. weinig geduld met het werk van Dan Flavin. Ik bewonder bepaalde minimalistische werken, maar ik vraag me af waarom mijn plezier verdwijnt als een minimalistisch stuk ten einde loopt. Wanneer wordt het concrete zo vluchtig dat het simpelweg conceptueel wordt? Uiteraard worstel ik met dit alles af bij deze nieuwe stapel collages. Hoeveel of hoe weinig is genoeg? Is het glas halfvol of halfleeg? Hangt het ervan af of je aan het drinken bent of aan het inschenken?
Groeten,
Matthew

maandag 16 april 2001

Matthew, waar zijn we?
Jim

dinsdag 17 april 2001

Hi Jim - goeie vraag!
Wat perfect mijn gemoedstoestand!
Verloren in de ruimte,
Matthew

maandag 23 april 2001

Matthew, ik bedenk dit nu. Met verschillende teksten van de vele persoonlijkheden van Pessoa. (Pessoa en zijn heteroniemen). Rinkelt er een belletje?
Jim

donderdag 26 april 2001

Hi Jim. Suggereer je dat we Pessoa's gedichten tussen onze uitwisselingen moeten invoegen? Toen ik zijn *Alentejo Seen From The Train* las, kwam één juxtapositie alvast bij mij op. Ik associeer dit namelijk met jouw verhaal over de treinreis naar Hasselt. Had jij het over montages zoals de volgende?
'Matthew, on the train heading for Hasselt to do a performance with Johanne. I perhaps mentioned the train as it...'
Alentejo Seen From The Train
Nothing with nothing around it

And a few trees in between
None of which very clearly green,
Where no river or flower pays a visit
If there be a hell I've found it,
For if ain't here, where the hell it is?'
Portugese groeten,
Jorge Alentejo

vrijdag 27 april 2001

Matthew, ik kan me niet meer herinneren hoeveel koffie je drinkt, maar Pessoa was maar een vraagje tussendoor, zonder belang, maar nu toch mee in de soep. Ik had het over een beschrijvende metafoor voor een muziekstuk dat gezongen zou worden als van een / door een meervoudige persoonlijkheid. Een experiment in de meervoudsvorm (met nieuwe muziek), dat noch synthetisch, noch eclectisch is. Een nieuwe vorm van eenheid-en-veelheid. Althans, zo is het me uitgelegd. Het had te maken met het lichtontwerp, of zelfs de mise-en-scène van een oratorium, een moeilijk ding. Klassieke en zeker hedendaagse muziek heeft heel strikte grenzen van aanvaardbare belichting. De verstrooidheid door een lichtverandering van twintig minuten tijdens een concert lijkt voor sommige mensen de mogelijkheid om te luisteren te blokkeren. Ik vind dat het een vorm van relaxatie is, een tweede spoor, een actieve, betrokken meditatie. Ik ben dan wel verrast hoe weinig mensen hun ogen sluiten terwijl ze luisteren. Moet ik die dingen als een noodzakelijk kwaad zien? Belichten en naar huis gaan?
Jim

maandag 30 april 2001

Beste Jim - je hebt me nogal in de soep gedraaid. Niet dat dat ons project in de war stuurt, maar toch. Ik hou het bij Yogi Berra, die verbaazingwekkende vroeg-postmoderne filosoof die zei, 'als je bij een splitsing in de weg komt, neem ze'. (Overigens, pas op met George Bush die dit zijn lievelingsspreuk noemt.)
Waarom dragen kamikazes valhelmen?
Ciao,
Matthew

donderdag 3 mei 2001

Matthew, ik keer terug naar een vorige conversatie. Wat ik toen wilde zeggen is: ben ik eigenaar van de muren en huur ik de binnenruimte of omgekeerd, het functioneert allebei. Dit probleem van eigendom kan voor acteurs zowel gezien worden ten opzichte van een tekst als ten opzichte van een vooraf afgesproken reeks handelingsoverdrachten. De transparantie schuilt in de dialoog tussen die twee/drie: 1. tekst, 2.